

MGR. DAVID MACHÁČEK

ADVOKÁT
č. osv. ČAK 18164

Nejvyššímu soudu ČR

prostřednictvím

Okresního soudu v Prostějově

V Kladně dne 16.4.2020

Ke sp. zn. 3 T 70/2019
Ke sp. zn. 3 To 15/2020

Obžalovaný:

Mgr. Dušan Dvořák
12.1.1962
trvale bytem Ospělov 6, 798 55
t.č. ve VTOS věznice Olomouc

zastoupen obhájcem Mgr. Davidem Macháčkem, advokátem se sídlem T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno

Doplnění dovolání

Přílohy: *plná moc*

DATOVOU SCHRÁNKOU

Sídlo:
T. G. Masaryka 108, 272 01 Kladno
Tel.: 739 476 987

www.advokatmachacek.cz
email: machacek@bbpadvokat.cz
ID datová schránka: jvybwa

č. účtu: 1106680133/2700 vedený u UniCredit Bank Czech Republic and Slovakia, a.s.

I.

Obžalovaný již podal prostřednictvím svého obhájce dovolání proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ve věci 3 T 70/2019 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ve věci sp. zn. 3 To 15/2020. Obhájce obžalovaného na výslovný pokyn klienta doplňuje již podané dovolání a to následovně.

II.

K porušení práva EU

Odvolací soud se dopustil nesprávného posouzení relevantního práva EU v následujících ohledech:

1) Východisko

Podstata sporu v rámci této části se netýká, jak mylně uvádí odvolací soud zejména v bodech 15 a 16 napadnutého rozsudku (dále jen „rozsudek“), toho, že:

- by česká právní úprava nakládání s konopím byla nelegitimní či samoúčelná, resp. že
- by existovalo nějaké základní lidské právo na pěstování konopí s obsahem THC vyšším než 0,3%, nebo že
- se obžalovaný *de facto* snaží iniciovat skrz soudy změnu zákonů na legalizaci konopí, která v rámci právního státu, a o tom nepochybuje ani obžalovaný, přísluší moci zákonodárné.

Jinými slovy, tato část dovolání se nijak netýká nějaké vyšší, blíže nedefinované spravedlnosti (lidského práva) či nějaké snahy o legalizaci konopí skrz zadní vrátka justice. Dovolání v této části míří pouze a výlučně na to, že moc soudní odmítá naplňovat samotný účel jí svěřený v rámci právního státu, jež spočívá v tom „aplikovat platné a účinné normy“, jak uvádí odvolací soud v bodě 16 rozsudku, aniž by však sám dle této premisy postupoval.

Mezi normy rozhodné pro předmětnou věc totiž nepatří pouze normy vnitrostátní, jejichž naplnění by *a priori* odůvodňovalo uložení trestu obžalovanému, nýbrž i normy vyšší právní síly, konkrétně normy práva EU, které brání aplikovatelnosti norem vnitrostátních a jejich výklad přísluší při výkladových pochybnostech pouze Soudnímu dvoru EU (dále jen „SDEU“) na základě čl. 267 SFEU.

Konkrétně obžalovaný dlouhodobě namítá, že z důvodu nadřazenosti práva EU nelze na něj nahlížet tak, že by konal nedovoleně, tj. bez povolení ve smyslu § 4, § 8 a § 24 zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách (dále jen „ZoNL“), neboť:

- prohibiční režim stanovený v § 4, § 8 a § 24 ZoNL poznal derogace (výjimky) přijetím § 24a a § 24b ZoNL umožňující distribuci konopí za léčebnými účely přes lékárny na základě novelizačního zákona č. 50/2013 Sb., tzv. zákon konopí do lékáren,
- tento derogační režim přijatý po vstupu ČR do EU obsahuje – stejně jako původní prohibiční režim - tzv. technické předpisy ve smyslu tzv. notifikační směrnice 98/34,¹
- vzhledem k tomu, že derogační režim měl být, ale nikdy nebyl Evropské komisi ve fázi legislativního návrhu dle notifikační směrnice oznámen, nelze nejenom derogační režim, ale rovněž i původní prohibiční režim vůči obžalovanému na základě judikatury SDEU aplikovat,² tj. nelze vymáhat jejich dodržování uplatňováním trestních sankcí.

¹ Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, dříve směrnice 83/189, dnes směrnice 2015/1535 (dále též „notifikační směrnice“).

² Rozsudek SDEU ve věci C-194/94 *CIA Security International*, bod 54,

V této souvislosti však Ústavní soud a poté i Nejvyšší soud dospěly v minulosti k závěru, že výklad unijního práva není vůbec v řízeních s obžalovaným relevantní ve smyslu rozsudku Soudního dvora ve věci C-283/81 *CILFIT* – viz podrobněji níže.

S takovýmto posouzením obžalovaný dlouhodobě nesouhlasí a v rámci předmětného řízení předložil podrobnou argumentaci vyvracející chybné závěry Ústavního soudu, která dokazuje, že v předmětné věci existují (víc než) **rozumné pochybnosti** ve smyslu judikatury SDEU³ vyžadující položení předběžné otázky, jejichž položení však české soudy systematicky odmítají.

Pokud se prvoinstanční soud ještě snažil vyvrátit tyto argumenty pomocí tvrzení, která obžalovaný odkazem na judikaturu SDEU v rámci odvolání zpochybnil, tak nelze než konstatovat, že se odvolací soud v podstatě v bodě 15 rozsudku omezil pouze na to odkázat na uvedenou judikaturu Ústavního soudu a tak zcela rezignoval nad tím vypořádat se s argumenty obžalovaného uvedených v odvolání, jak bude doloženo níže.

Není to tedy obžalovaný, který by údajně zneužíval moc soudní k prosazování nějakých svých cílů na úkor moci zákonodárné, ale je to naopak moc soudní, která se tím, že se snaží za každých okolností krýt chyby legislativy a exekutivy oznámit sporná ustanovení ZoNL dle notifikační směrnice, dopouští porušení jí svěřené základní pravomoci aplikovat normy právního řádu.

2) Podstata námitky obžalovaného a vývoj v rozhodovací praxi a argumentech českých soudů

Obžalovaný je již 10 let trestně stíhán za pěstování konopí, které poskytuje dále za léčebnými účely. Během celé té doby obžalovaný v podstatě namítá, že jeho jednání není trestné, neboť ustanovení zákona ZoNL stanovující podmínky pro legální nakládání s konopím (tj. § 4, § 8, § 24, § 24a a § 24b ZoNL) jsou vůči němu ve smyslu unijní judikatury ve věci C-194/94 *CIA Security International* nevymahatelné. Dotčená ustanovení ZoNL stanovují tzv. technické předpisy ve smyslu tzv. notifikační směrnice a tím, že část z nich - ustanovení § 24a a § 24b ZoNL upravující prodej konopí k léčebným účelům přes lékárny - byla přijata po vstupu ČR do EU a tudíž měla, ale nikdy Evropské komisi v souladu s notifikační směrnicí oznámená nebyla, nelze ANI JEDNO z ustanovení zákona ZoNL stanovující podmínky pro legální nakládání s konopím, tj. (tj. § 4, § 8, § 24, § 24a a § 24b ZoNL) vůči obžalovanému aplikovat, resp. trestně sankcionovat jejich nedodržení.

Připomeňme, že SDEU v uvedené věci C-194/94 *CIA Security International* dospěl k následujícímu závěru, který se stal ustálenou judikaturou (zdůraznění dodáno):

54 *S přihlédnutím k výše uvedeným úvahám je namístě dojít k závěru, že směrnice 83/189 [pozn.: 98/34] musí být vykládána v tom smyslu, že porušení povinnosti oznámení způsobuje nepoužitelnost dotčených technických předpisů, takže nemohou být namítány vůči jednotlivcům.*

55 *Na pátou a šestou otázku je tedy třeba odpovědět tak, že články 8 a 9 směrnice 83/189 [pozn.: čl. 8 a 9 směrnice 98/34] musejí být vykládány v tom smyslu, že se jich jednotlivci mohou dovolávat před vnitrostátním soudem, který musí odmítnout použití vnitrostátního technického předpisu, který nebyl oznámen v souladu se směrnicí.*

Stejně tak SDEU ve věci C-255/16 *Falbert*, bod 37, rozhodl, že se notifikační směrnice použije i na trestné řízení.

Postoj českých soudů nezabývat se námitkou nevymahatelnosti dotčených ustanovení ZONL ve smyslu uvedené judikatury SDEU a ani nepoložit předběžné otázky SDEU byla přitom doprovázená **jurisprudenčními zvraty, neznalostí zákona, a účelovými doplněními či tvrzeními:**

[První fáze: transpozice nařízení EU a nesvéprávnost žadatele]

V rámci trestních řízení za úrodu konopí v letech 2008 až 2012,⁴ české soudy argumentovaly, že české předpisy upravující nakládání s konopím provádí, tj. transponují nařízení EU o prekurzorech drog. Tato rozhodnutí

³ Rozsudek SDEU ve věci C-416/17 *Komise v. Francie*, bod 112.

⁴ V rámci těchto řízení obžalovaný nenamítal nevymahatelnost § 24a a § 24b ZoNL, neboť tato v dané době nebyla přijata. Námitka nevymahatelnosti mířila na změny učiněné v § 4 a § 8 ZoNL v rámci novel tohoto zákona přijatých po vstupu ČR do EU.

obecných soudů byla potvrzena nejdřív Ústavním soudem v rámci [sp. zn. II. ÚS 664/12](#) a následně mj. Ústavním soudem v rámci [sp. zn. II. ÚS 289/14](#), [II. ÚS 3196/15](#) a [III. ÚS 396/16](#).⁵ Nesmyslnost přirovnání konopí k prekursorům tkví jednoduše řečeno v tom, že prekursor je chemická látka, která sama o sobě není omamná a která může být zneužita k výrobě omamné látky, přičemž konopí je rostlina a nikoliv chemická látka, která je sama o sobě omamná.

Za nevídanou kuriozitu lze přitom považovat skutečnost, že všechna tato dřívější řízení skončila tím, že státní zástupce navrhl jejich zastavení z důvodu údajné nesvéprávnosti žadatele v období pěstování od dubna do září každého roku.⁶ Následně se české soudy snažily, aby byl obžalovaný obecně zbaven svéprávnosti, a když byl tento pokus neúspěšný, soud v obnoveném řízení ve věci sp. zn. 2 T 104/2010 stanovil obžalovanému ochrannou léčbu dne 6. 8. 2013.

Takovéto nevídané počínání české justice nelze vysvětlit než její vlastní bezradností ohledně oprávněnosti námitek obžalovaného.

[Druhá fáze: jurisprudenční zvrát a účelová doplnění soudů]

Následně došlo k **jurisprudenčnímu zvrátu** na základě nálezu Ústavního soudu sp. zn. **III. ÚS 3354/16**.⁷ **Ústavní soud uznal, že dotčená ustanovení ZoNL mohou představovat technický předpis ve smyslu notificační směrnice.** Nicméně použil tzv. „předvstupní argumentaci“, dle které žadatelem namítaná nevymahatelnost ustanovení ZoNL ohledně užívání konopí za léčebnými účely,⁸ která byla přijata po vstupu ČR do EU, se vůbec v daných trestních řízeních neaplikují, jelikož trestná činnost obžalovaného souvisí s porušením ustanovení ZoNL, které upravují nakládání s omamnými látkami obecně.⁹ Tento obecný režim však nemusel dle názoru Ústavního soudu být dle notificační směrnice Evropské komisi oznámen, neboť je součástí ZoNL od jeho přijetí v roce 1998, tj. z doby před vstupem ČR do EU.

V předmětném řízení se prvoinstanční soud a odvolací soud v podstatě omezily pouze na to, aby na uvedenou „předvstupní argumentaci“ Ústavního soudu odkázaly.

Na tomto místě je třeba uvést další nevídanou kuriozitu v tom smyslu, že tato dosud platná **předvstupní argumentace Ústavního soudu**, která byla následně použita i ostatními soudy, **očividně vychází z neznalosti zákona**. Teze judikatury, že § 4, § 8, § 24 nemusely být oznámeny dle notificační směrnice z důvodu, že jsou součástí zákona od jeho přijetí v roce 1998, tj. před vstupem ČR do EU, je v příkrém rozporu s § 1 odst. 2 ZoNL, který naopak uvádí, že „*Tento zákon [pozn.: původní znění ZoNL z roku 1998] byl oznámen v souladu se směrnicí [...] 98/34/ES [...] o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti [...]*“.

Obžalovaný dodává, že záměr zákonodárce pro začlenění uvedeného § 1 odst. 2 do ZoNL v rámci novely zákona č. 273/2013 Sb. spočíval očividně v tom zakrýt (zamaskovat) v rozporu s notificační směrnicí neprovedení notifikace dřívější novely ZoNL v podobě zákona č. 50/2013 Sb., kterým byly nově přijaty § 24a a § 24b, jejichž nevymahatelnosti se obžalovaný dovolává. Nehledě na to z hlediska notificační směrnice nepřípustného manévru zákonodárce,¹⁰ ilustruje uvedené, že se moc zákonodárná a moc soudní nedokážou

⁵ Viz rovněž rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 11 Tdo 181/2015 a NS sp. zn. 6 Tdo 323/2016 odkazující na II. ÚS 664/12.

⁶ Viz např. NS sp. zn. 6 Tdo 323/2016, bod 14, který potvrdil postup státního zástupce na zastavení řízení z důvodu údajné nesvéprávnosti obžalovaného.

⁷ Potvrzeno Ústavním soudem dále v rámci sp. zn. **II. ÚS 2804/18 a IV. ÚS 1153/19, stejně jako Nejvyšším soudem v rámci sp. zn. 11 Tdo 1455/2018** a dále v rámci předmětného řízení **Okresního soudu v Prostějově sp. zn. 3 T 70/2019**.

⁸ §24a a § 24b ZoNL

⁹ § 4, § 8, § 24 ZoNL

¹⁰ Notifikace technických předpisů je třeba dle notificační směrnice provést ve fázi návrhu, tj. je třeba oznámit každý samotný návrh předpisu a následně každou jeho novelu, obsahují-li technické předpisy ve smyslu směrnice. Důsledek nevymahatelnosti neoznámené novely ZoNL (č.50/2013 Sb.) nelze zhojit oznámením další novely (č. 273/2013 Sb.), natož aby nějaká novela uváděla nepravdivě

zkoordinovat a protičeří si v argumentech a manévrech, kterými se snaží vyvrátit, resp. umlčet námitku nevymahatelnosti obžalovaného.

Dílčí závěr č. 1: Po původně nesmyslném tvrzení českých soudů a několikanásobném bezprecedentním znesvéprávnění obžalovaného přistoupila judikatura Ústavního soudu k jurisprudenčnímu zvratu, který je v příkrém rozporu s legislativními změnami/manévry, kterými se snaží legislativa nevymahatelnost sporných ustanovení zakrýt.

[Třetí fáze: současné řízení]

a) Nesprávnost předvstupní argumentace judikovanou Ústavním soudem

Proti uvedené předvstupní argumentaci judikovanou Ústavním soudem obžalovaný (mj.) v řízeních před prvoinstančním soudem a odvolacím soudem kladl zvláštní důraz na to, že postoj Ústavního soudu je neoprávněně právně formalistický a v rozporu s cílem směrnice 98/34, který spočívá v tom prostřednictvím oznamovací povinnosti vůči Evropské komisi zavést preventivní kontrolu za účelem chránit volný pohyb zboží, což je jeden ze základů EU a zamezit vzniku novým omezením obchodu se zbožím mezi členskými státy.¹¹ Z hlediska volného pohybu zboží a notifikační směrnice tak nemůže být rozhodující nějaké čistě formalistické pojetí vnitrostátní právní úpravy, tj. zda byla přijata před či po vstupu ČR do EU, ale dopady, které vnitrostátní právní úpravy v jejím celku vyvíjí na určitou konkrétní komoditu, i když na část této vnitrostátní úpravy notifikační směrnice *rationetemporis* nedopadá.

V této souvislosti obžalovaný explicitně odkázal a v rámci odvolání podrobně rozváděl **analogii k rozsudku ve věci C-273/94 Komise proti Nizozemsku**, v jehož rámci SDEU rozhodl, že Evropské komisi je třeba oznámit návrh technického předpisu stanovující derogaci (resp. alternativu) oproti dosavadním technickým předpisům (přijatých Nizozemskem před platností notifikační směrnice).

Uvedený rozsudek by postrádal jakéhokoliv smyslu, pokud by byl vykládán tak, že se nevymahatelnost daného derogačního režimu z důvodu jeho neoznámení Komisi v souladu s notifikační směrnicí omezuje jen a pouze na tento režim a nijak nedopadá na nevymahatelnost původního vnitrostátního právního režimu. *Z hlediska zamezení překážek volnému pohybu zboží by totiž nedával jakýkoliv smysl závěr, že výrobce margarínu, o jehož výrobu ve věci C-276/94 šlo, by nemohl být shledán odpovědným za nedodržení derogačního režimu z důvodu jeho neoznámení Komisi v souladu s notifikační směrnicí, nicméně mohl by být nadále shledán odpovědným za nedodržení původního režimu.*

Pokud v předmětné věci byla ustanovení § 24a a § 24b ZoNL ohledně užívání konopí za léčebnými účely (distribuce konopí přes lékárny atd.) přijata po vstupu ČR do EU a zároveň stanoví derogaci (resp. alternativu) k obecnému režimu § 4, § 8 a § 24 ZoNL, o čemž nemůže být pochyb, tak je tím naplněná situace, o které pojímá uvedený rozsudek SDEU ve věci C-273/94 COM v. NL. Je zřejmé, že pokud **je právní základ**, kterým stát v souladu s § 24a a § 24b ZoNL uděluje soukromému subjektu oprávnění dodávat léčebné konopí, **nevymahatelný** z důvodu jeho neoznámení Komisi v souladu s notifikační směrnicí, **nelze od jiného subjektu** – v tomto případě od obžalovaného – **požadovat dodržování tohoto právního základu pod sankcí trestnosti**.

Neoznámení § 24a a § 24b ZoNL v souladu s notifikační směrnicí tak má za následek nevymahatelnost nejen těchto ustanovení, ale rovněž implicitně nevymahatelnost § 4, § 8 a § 24 ZoNL, čímž předvstupní argumentace Ústavního soudu pozbývá jakoukoli opodstatněnost a správnost, stejně jako trestní stíhání obžalovaného

údaje o notifikaci původního zákona (č. 167/1998 Sb.), který byl přijat před vstupem ČR do EU, tj. v době kdy notifikační směrnice nebyla vůči ČR *rationetemporis* aplikovatelná.

¹¹Rozsudek SDEU ve věci C-273/94 *Komise proti Nizozemsku*, bod 14.

pozbývá právní základ.

Dle měřítek uvedených ve věci I.US 1434/17 nenaplnuje předvstupní argumentace Ústavního soudu navíc podmínky obhájitelnosti a přesvědčivé argumentace, která „není zcela zjevně v rozporu se základními zásadami práva Evropské unie“, neboť je zřejmé, že tato argumentace přímo omezuje ochranu volnému pohybu zboží, kterou si notifikační směrnice dle bodu 14 rozsudku SDEU ve věci C-273/94 *COM v. NL* klade za cíl.

Dílčí závěr č. 2: Stejně jako všechny ostatní soudy v minulosti se ani odvolací soud, ani prvoinstanční soud v rámci předmětného trestního řízení s namítanou analogií s rozsudkem ve věci C-273/94 *Komise proti Nizozemsku* nijak nezaobíraly, natož aby ji dokázaly vyvrátit a naopak zcela nad tímto argumentem rezignovaly, čímž se dopustily nesprávného právního posouzení.

b) K povaze § 24a a § 24b ZoNL jako technické předpisy vyžadující oznámení dle notifikační směrnice

V řízeních před prvoinstančním soudem a odvolacím soudem v předmětné věci obžalovaný rozvedl podrobnou argumentaci dokládající, že § 24a a § 24b ZoNL představují technické předpisy ve smyslu notifikační směrnice a jsou z důvodu neprovedené notifikace Českou republikou Evropské Komisi vůči obžalovanému nevyhmatelné.

V této souvislosti obžalovaný v rámci odvolání mimo jiné uvedl:

Konopí pěstované pro léčebné účely představuje výrobek ve smyslu práva EU (rozsudek SDEU ve věci C-137/09 *Josemans*, bod 41) a na § 24a a § 24b ZoNL upravující mechanismus distribuce konopí pro léčebné účely přes lékárny, se vztahuje oznamovací povinnost, neboť v nich obsažené požadavky představují zejména tzv. jiný požadavek dle čl. 1 bod 4 směrnice, tj. stanovují „podmínky“, které mohou ovlivnit uvedení na trh dotčeného výrobku – viz rozsudek SDEU ve věci C-267/03 *Lindberg*, bod 72.¹²

Konkrétně výlučná distribuce konopí nemocným přes lékárny za stanovenou cenu (§ 24b ZoNL), stejně jako skutečnost, že lékárnám je dodáno konopí pouze přes Státní úřad pro kontrolu léčiv (§ 24b ZoNL), představují „podmínky“, které ovlivňují uvedení daného výrobku na trh (v podobě regulovaného a omezeného přístupu na trh).

Licence k pěstování konopí pro léčebné účely, která je udělena pouze na základě výběru ve veřejném zadávacím řízení (§ 24a ZoNL), sice zřejmě nenaplnuje prvky jiného požadavku ve smyslu notifikační směrnice. Nicméně vzhledem k tomu, že dle § 24a odst. 2 ZoNL musí být povinnou součástí zadávacích podmínek závazná pravidla správné pěstitelské praxe (za účelem vypěstování konopí standardizovaným postupem), a zadávací podmínky musí rovněž stanovit požadovaný obsah účinných látek konopí je třeba na takto koncipovaný požadavek na licenci přiznat status „technického předpisu *de facto*“ podle čl. 1 bodu 11 první odrážky směrnice – viz rozsudek SDEU ve věci C-307/13 *Ivansson*, bod 31.¹³

K této podrobné argumentaci se odvolací soud jinak nevyjádřil a zcela rezignoval nad tím, aby se s touto výtkou nějak vypořádal, čímž se dopustil nesprávného právního posouzení.

Pokud jde o prvoinstanční soud, tak ten se snažil tuto argumentaci obžalovaného odbýt tvrzením, že ustanovení § 24a a § 24b ZoNL ohledně užívání konopí za léčebnými účely nepředstavují technický předpis ve smyslu

¹² Připomeňme, že dle bodu 54 ve věci C-267/03 *Lindberg* zahrnuje pojem „technický předpis“, jež musí být Evropské komisi pod sankcí nevyhmatelnosti oznámeny dle směrnice 98/34 „tři kategorie, a sice zaprvé „technickou specifikaci“ ve smyslu čl. 1 bodu 2 zmíněné směrnice, zadruhé „jiný požadavek“, jak je definován v čl. 1 bodu 3 této směrnice, a zatřetí „zákaz výroby, dovozu, prodeje nebo používání určitého výrobku“ uvedený v čl. 1 bodu 9 v prvním pododstavci téže směrnice“ (zdůraznění dodáno).

¹³ Srovnej dikci čl. 1 bodu 11 první odrážky směrnice: Technické předpisy *de facto* zahrnují: právní a správní předpisy členského státu, které odkazují na technické specifikace nebo jiné požadavky nebo profesní pravidla nebo pravidla správné praxe, které samy obsahují odkaz na technické specifikace nebo na jiné požadavky, přičemž soulad s nimi předpokládá shodu s povinnostmi uloženými uvedenými právními nebo správními předpisy,

notifikační směrnice, neboť „*neupravují žádné technické parametry daného výrobku*“, čímž však očividně míří na první kategorii technických předpisů v podobě tzv. technické specifikace.¹⁴ Argumentovat takto v situaci, kdy obžalovaný explicitně ve svých podáních namítal, že v případě ustanovení ZoNL ohledně užívání konopí za léčebnými účely se jedná (zejména) o druhou kategorii technických předpisů v podobě tzv. jiného požadavku, je třeba toto považovat za účelový alibismus.

Dílčí závěr č. 3: Prvoinstanční soud ani v sebemenším argumentaci obžalovaného dokládající, že § 24a a § 24b ZoNL představují neoznámené technické předpisy, nevyvrátil. Odvolací soud zcela nad tímto rezignoval.

- 3) K posouzení předmětné věci Nejvyšším soudem a k jeho povinnosti položit SDEU žádost o předběžné otázky dle čl. 267 odst. 3 SFEU s ohledem na dostatečně doloženou existenci pochybností o výkladu práva EU obžalovaným

Obžalovaný je přesvědčen, že jeho argumenty k nevymahatelnosti § 24a a § 24b ZoNL jsou pádné a zcela dostačující k tomu, aby Nejvyšší soud zrušil usnesení odvolacího soudu a rozsudek prvoinstančního soudu a zprostil obžalovaného obvinění.

Pokud by Nejvyšší soud měl o výkladu příslušných předpisů unijního práva nicméně pochybnosti, tak je jakožto soud, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky, na základě čl. 267 odst. 7 SFEU povinen předložit SDEU příslušnou žádost o výklad těchto unijních předpisů.

Ohledně skutečnosti, že pro rozhodnutí v předmětné věci je výklad unijního práva nezbytný, nemohou být sebemenší pochybnosti vzhledem k tomu, že (viz výše dílčí závěry)

- původně judikatura vycházela z nesmyslného tvrzení, že konopí je prekursor,
- zároveň však soudy bezprecedentně shledávaly obžalovaného několikrát za nesvéprávného ze spáchání vytýkaných trestních činů, neboť se nedokázaly s jeho argumentací vypořádat,
- následně učinil Ústavní soud jurisprudenční zvrát pomocí tzv. předvstupní argumentace, která si ovšem protirečí s literou zákona (přijatou zákonodárcem za jediným cílem, aby zakryl svá pochybení z hlediska notifikace zákona konopí do lékáren), a
- **za této situace** odvolací soud zcela rezignoval nad podrobnými námitkami obžalovaného, které zpochybňují předvstupní argumentaci Ústavního osudu pomocí analogie s rozsudkem SDEU ve věci C-273/94 Komise proti Nizozemsku a které dále podrobně rozvádějí, že v případě § 24a a § 24b ZoNL se o neoznámené a nevymahatelné technické předpisy skutečně jedná.

Za takové situace je třeba mít za to, že jsou naplněny podmínky pro pokládání předběžné otázky nehledě na to, jaké měřítko jakéhokoliv soudního orgánu zvolíme, tj. zda měřítko:

- Ústavního soudu ve věci I.US 1434/17 ohledně požadavku uvést odůvodnění, které je udržitelné (obhájitelné a přesvědčivě vyargumentované) a které není zcela zjevně v rozporu se základními zásadami práva Evropské unie,
- ESPL ve věci 55385/14 *Baydar proti Nizozemsku* ohledně zamezení svévolnosti národními soudy nutností uvést náležité odůvodnění ve světle judikatury SDEU ve věci *CILFIT* v případě nepoložení předběžné otázky, či
- SDEU v nedávném rozsudku ve věci C-416/17 *Rozsudek Komise v. Francie* ohledně rozumných pochybností při výkladu práva EU.

¹⁴ Viz rozsudek SDEU ve věci C-267/03 *Lindberg*, bod 57: „*pojem technická specifikace předpokládá, že vnitrostátní opatření se vztahuje nezbytně na výrobek a jeho obal jako takové*“.

Zejména ve vztahu ke zmíněné judikatuře Ústavního soudu ohledně toho, že odůvodnění nepokládat předběžnou otázku nesmí být zjevně v rozporu se základními zásadami práva Evropské unie, lze uvést, že tzv. předvstupní argumentace přímo omezuje (zúžuje) ochranu volnému pohybu zboží, jež má být zaručena pomocí notifikační směrnice, jak uvedl SDEU v bodě 14 rozsudku ve věci C-273/94 *COM v. NL*.

Stejně tak lze uvést, že výše uvedená anabáze české justice indikuje její svévůli nepokládat předběžné otázky ve smyslu uvedené judikatury ESPL. S ohledem na nedávné rozhodnutí ESLP ze dne 13. února 2020 ve věci 25137/16 *Sanofi Pasteur proti Francii* bude Nejvyšší soud muset uvést explicitní a dosti pádné důvody, proč se v tomto konkrétním případě vzhledem k výše uvedeným konkrétním okolnostem (tj. mj. výše uvedenou jurisprudenci anabází a rezignací odvolacího soudu nad podrobnými námitkami obžalovaného), rozhodl neobrátit na SDEU. Vzhledem k tomu, že obžalovaný v tomto ohledu již uvádí konkrétní znění předběžných otázek, bude třeba jakýkoliv jiný závěr či jiné úvahy Nejvyššího soudu o tom, že v předmětné věci nadále neexistují pochybnosti o výkladu práva EU vyžadující položení předběžných otázek SDEU, považovat za nedostačující a za důkaz toho, že české soudy v rozporu s jejich hlavním posláním svévolně odmítávají vůči obžalovanému aplikovat platné právní normy unijního práva.

V případě obav české justice ze skutečnosti, že by předmětná věc mohla vytvářet „precedens“ a případně vést ke vzniku nároků na náhradu škody,¹⁵ dovoluje si obžalovaný navrhnout dát přednost žádosti o předběžné otázce, v jejímž rámci by si Nejvyšší soud udržel iniciativu a mohl by tak správně naformulovanými předběžnými otázkami případně zúžit výklad unijního práva jen na konkrétní situaci obžalovaného, než vyčkat případný verdikt ESLP nepříznivý pro ČR, jež by se však *a priori* neomezoval na otázku neoznámení ZoNL pouze ve vztahu k obžalovanému a který by mohl být právně využitkován osobami, které se nachází z hlediska trestného postihu za nedodržení ZoNL v podobné situaci jako obžalovaný.

Vzhledem k tomu, že se obžalovaný nachází ve výkonu trestu, navrhuje se položení předběžných otázek SDEU, jejichž znění se shoduje s těmi, které již navrhnul v rámci odvolání, v rámci tzv. zrychleného řízení dle čl. 267 odst. 4 SFEU.

Návrh rozhodnutí

S ohledem na výše uvedené se navrhuje, aby Nejvyšší soud ČR zrušil usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2020, sp. zn. 3 To 15/2020, stejně jako rozsudek Okresního soudu v Prostějově ze dne 3. 12. 2019 č. j. 3T70/2019-1411.

Subsidiárně obžalovaný požaduje, aby soud předložil Soudnímu dvoru žádost o řízení o předběžné otázce dle čl. 267 odst. 3 Smlouvy o fungování EU týkající se souladu českých právních předpisů s právem EU, a to v rámci tzv. zrychleného řízení dle čl. 267 odst. 4 SFEU.

- 1) Představují § 24 odst. 1 písm. a), § 24a a 24b zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách tím, že umožňují pěstování konopí pouze licencovaným dodavatelům a požadují, aby veškeré vypěstované konopí pro léčebné použití bylo předáno Státnímu ústavu pro kontrolu léčiv, který jej dodá do lékáren, jež jsou jako jediné oprávněny konopí vydávat, technický předpis ve smyslu čl. 1 písm. f) směrnice 2015/1535 a jsou tudíž s ohledem na skutečnost, že daná ustanovení nebyla oznámena Evropské komisi v souladu s čl. 5 a 6 směrnice 2015/1535, nevymahatelná ve smyslu rozsudku Soudního dvora EU ve věci C-194/94 *CIA Security International*, bod 55?

¹⁵ V předmětné věci by případný nárok na náhradu škody nevyplýval z porušení notifikační směrnice, neboť jak uvedl SDEU v bodě 110 ve věci C-98/14 *Berlington Hungary* „cílem článků 8 a 9 směrnice 98/34 není přiznat práva jednotlivcům, takže jejich porušení členským státem nezakládá právo jednotlivcům na získání náhrady škody vzniklé v důsledku tohoto porušení od tohoto členského státu na základě unijního práva“.

- 2) V případě kladné odpovědi na první otázku, jaký je důsledek nevymahatelnosti §§ 24a a 24b zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách? Mohou soudy dotčeného členského státu při přihlédnutí na rozsudek Soudního dvora ve věci C-273/94 *Evropská komise proti Nizozemskému království* omezit nevymahatelnost pouze na uvedená ustanovení zákona č. 167/1998 Sb., o návykových látkách, která zavedla alternativu k původnímu prohibičnímu režimu v podobě zákazu pěstování konopí, který oznámený dle směrnice 98/34 být nemusel?

Mgr. Dušan Dvořák